

ofte, men det bliver påstanden bare ikke mere rigtig af.

Uden at skulle lægge hele listen frem vil jeg bare nævne en likviditetspakke på 65 mia. kr., der har sikret erhvervslivet øget likviditet, en transportpakke på 5 mia. kr., som øger de offentlige investeringer i veje, jernbaner og infrastruktur, at vi har afskaffet det offentlige anlægsloft; så kommunerne har fri mulighed for at investere i skolerenoveringer, i plejehjemsbyggeri, i haller og andet, de måtte have på deres ønskeseddel, en boligrenoveringspulje, hvor problemet vel nærmest har været, at efterspørgslen har været så stor, at det er svært at følge med, og så endelig en underfinansiering, som betyder, at vi har større lettelser i 2010, end vi har finansiering, men at vi hen ad vejen vil sikre, at finansieringen kommer på plads, og sikre, at skattereformen er finansieret fuldt ud krone for krone.

Det betyder nemlig, at der så ikke er taget en eneste krone fra råderummet til andre aktiviteter. Der er ikke fjernet en eneste mulighed for, at vi fra regeringens side kan tage nye initiativer. Skattereformen kan ikke bare veksles om fra en underfinansiering de første år, der så hentes ind, og så til at sige, at de penge skulle man have brugt på offentlige udgifter. Vil man have øgede offentlige udgifter, ja, så er der kun to muligheder. Den ene er omprioriteringer inden for de eksisterende udgifter, og den anden er skattestigninger og dermed at ramme danskernes privatøkonomi og forbrugertilliden endnu hårdere.

Det er en myte – som jeg godt kan forstå at nogle partier ønsker at viderebringe, men det bliver den bare ikke rigtig af – at man sådan med et snuptag og et knips med fingrene kunne konvertere en fuldt finansieret skattelettelse til øgede offentlige udgifter uden efterfølgende at skulle hen og finde finansieringen et andet sted. Det lader sig bare ikke gøre. Derfor er skattereformen indrettet således, at den virker både på kort og på lang sigt.

Der er en række ordførere, der undervejs har nævnt noget om forhandlingsforløbet vedrørende skattereformen. Se, efter valget i 2007 var der en række partier, der tilrådede og anbefalede regeringen at rakte hånden ud til et samarbejde, som også ville inkludere, at vi tog fat på en skattekommission, som ikke havde stået i vores valgprogram, og som vi satte nogle andre grænser for end de grænser, som oppositionen egentlig havde foreslået. Men vi rakte hånden ud til et samarbejde ved at tage nogle af de ideer med, som ikke var vores, men andre partiers. Det er

så det, som vi i dag oplever at blive kritiseret for. Det er blevet nævnt, at det var utroværdigt, at vi rakte hånden ud til et samarbejde.

Vi aftalte med os selv i regeringen, at vi ville give Skattekommissionen arbejdsro og ikke blande os i dens arbejde, før den præsenterede det udspil, den ville komme med. Men da det så kom, og da regeringens udspil efterfølgende kom, måtte vi bare konstatere, at den usikkerhed for boligejernes økonomi, som jeg nævnte før, var til stede. Og det gav os anledning til i regeringen at gøre vores stilling op og opstille tre klare krav for det videre forhandlingsforløb.

Først og fremmest anså vi det for at være nødvendigt, at der med skattereformen kom en kickstart ind i dansk økonomi. På samme måde som SR-regeringen gjorde i 1993, havde vi brug for at lave en kickstart ind i dansk økonomi i 2010, og derfor var en af vores forudsætninger, at den skulle være underfinansieret. Vi havde ikke sagt noget om med hvor meget, om det skulle være det ene beløb eller det andet beløb. Det var naturligvis noget, som de partier, der ville forhandle med os, skulle have indflydelse på.

Vi sagde, at det skulle gå hurtigt, fordi vi kunne mærke, at den usikkerhed, der var om borgernes økonomi, var med til at fastlåse nogle ting: boligmarkedet yderligere, forbrugertilliden, lysten til at investere. Derfor var det vigtigt hurtigt at få afklaret det politiske forhandlingsforløb.

Kl. 20:33

Endelig skulle det være sådan, at når vi så var færdige med at forhandle, når vi havde givet og taget i forhold til de ønsker, partierne måtte have, skulle vi være enige om, at der var skattestop derfra. Man skulle altså ikke på forhånd skrive under på, at uanset hvad regeringen foreslog, skulle der efterfølgende være et skattestop, men hvis vi kunne blive enige om en skattereform, skulle der derfra være et skattestop.

Det anså vi ikke for at være et voldsomt kontroversielt bud, eftersom Socialdemokratiet jo havde bekendt sig til og havde sagt, at de i mangel af initiativ og lyst til at foreslå noget bedre end regeringen jo havde adopteret regeringens skattestop. Det anså vi ikke for at være det store problem, da SF jo holdningsmæssigt flyttede sig så hurtigt, at hvis der opstod mulighed for at kunne fremstå som endnu mere lysten efter en regeringspost, ja, så ville der nok også være et lys der. Vi kan godt forstå, at Det Radikale Venstre måske havde et problem på det område,